

вание. Отъ точката въ която се съединяватъ двѣтъ рѣчки, границата завива малко на дѣсно, влиза въ последната и се въскоча по талвега ѝ нагорѣ за къмъ връха Корито (Коритиски), съ достиганieto на който тя изново се уклъта по водораздѣлната линия на Бѣлоградчикитѣ балкани и връшка-Чука, като прѣминава последователно връховетѣ: Китка Кръстина-Равнина, Трессакъ, Бабинъ-Носъ, Черноглавъ (самий връхъ Черноглавъ остава въ България) и връха Връшка-Чука. Надъ последний връхъ (право на сѣверъ отъ него) границата прѣсича Врѣшкочукския проходъ, който води отъ Кула за Зайчеръ и въ движението си за по натагъкъ достига, на сѣверезападъ отъ с. Голѣманово (въ България) и право на югъ отъ с. Халово, малката рѣчка Безданица, слиза по течението ѝ до р. Тимокъ и послѣ по течението на последната до изливането ѝ въ Дунава.

Старото корито на рѣката Тимокъ, отъ устието на притока ѝ Безданица, до изливането на Тимокъ въ Дунава, което е било политическа граница мѣжду Сърбия и Турция, съгласно Берлинский договоръ, е останало, безъ никакво измѣнение, за граница мѣжду България и Сърбия. Това, обаче, корито нема сега сѣщото онова положение, а се е измѣнило на нѣколко мѣста, а особенно до с. Брѣгово и Валей (въ България), като една частъ отъ землището на първото, отъ около 150 уврата, вслѣдствие на това, че рѣката Тимокъ е напуснала прѣдишното си корито и се е връзала по къмъ Сърбия, е останала на дѣсний брѣгъ на рѣката т. е. въ България, а нѣкъ частъ отъ ливадитѣ на с. Валей, отъ около 300 квадратни уврати, по сѣщо такъвъ начинъ, сж останали на лѣвия брѣгъ, т. е. въ Сърбия.

Вслѣдствие това измѣнение въ коритото на р. Тимокъ, Сръбското Правителство въ началото на 1884 година, повдигна така нарѣчений Брѣтовски въпросъ, като искаше щото новото корито на рѣката при селото Валей да се приѣме за въ бѣдъще за граница мѣжду България и Сърбия, а нѣкъ при селото Брѣгово — старото; тѣзи обаче искания на Сръбското правителство, по рѣшението на една анкета състояща се отъ находящитѣ се тогава въ гр. София дипломатически агенти на европейскитѣ държави, неможеха да бѣдътъ удовлетворени и старото корито на Тимокъ остана пакъ за граница мѣжду България и Сърбия. Въ края же на 1888 година една Сръбско-Българска погранична комиссия, види се, по съгласието на двѣтъ правителства, разрѣши както Брѣтовски така и Валейски въпроси, и новото корито на рѣката остана да е граница за въ бѣдъще мѣжду двѣтъ тѣзи държави.

Общото протяжение на разгѣданитѣ до тукъ граници на княжеството достига около 1980 километра; слѣдователно на всѣки единъ километръ граница се прихожда по 48 квад. километ. пространство, а само морската граница — по 320 квад. километ. на всѣки километ. отъ брѣга на Черно Море. Разгѣжданieto границитѣ на Княжеството по отношение на неговата повърхностъ, има значение въ смисълъ на активното негово влияние на съсѣднитѣ господарства, а въ военно отношение — на пасивната му отбрана, защото, както е извѣстно, колкото по голѣмо протяжение иматъ границитѣ на едно господарство, т. е. колкото по малко повърхностъ се прихожда на единица длъжна отъ граница — обикновено единъ километръ; колкото повѣче е извиристо тѣхното очертание и, най послѣ,